

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého **M. M.**, narodeného **X.**, zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v **M.**, dieťa rodičov : matky **Ing. B. S.**, bývajúcej v **H.**, zastúpenej JUDr. **M. L.**, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v **M.**, a otca **M. M.**, bývajúceho v **P.**, **T. R.**, zastúpeného JUDr. **D. H.**, advokátkou Advokátskej kancelárie **G.**, so sídlom v **B.**, **o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 4 P 113/2008, na dovolanie otca proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22. decembra 2008 sp.zn. 8 CoP 346/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom konania nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce uznesením z 3. októbra 2008 č.k. 4 P 113/2008 – 194, zamietol návrh otca maloletého dieťaťa na prerušenie konania a prevzatie právomoci vo veci Súdom pre maloletých mesta **B.** v **T. R.**. Mal za to, že nie sú v danej veci splnené podmienky pre takýto postup súdu. V zmysle článku 15 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003, len vo výnimočných prípadoch, ak súdy členského štátu, ktoré majú právomoc vo veci samej, sa domnievajú, že súd iného členského štátu, ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu je v lepšej situácii, na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa, môžu a/ prerušiť konanie vo veci, alebo jej časti a vyzvať účastníkov, aby podali svoj návrh na súd tohto istého členského štátu podľa ods. 4, alebo b/ požiadali súd iného členského štátu, aby prevzal právomoc podľa ods. 5. Z vykonaného dokazovania mal za nesporné, že maloletý

M. má osobitnú väzbu k členskému štátu – T. R., vzhľadom k tomu, že podľa článku 15 ods. 3 písm. c/, d/ je T. R. štátom, ktorého má maloletý občianstvo, (súčasne je i štátnym občanom S. R.) a zároveň je miestom obvyklého pobytu jeho otca. Bydlisko otca (mesto P.) sa však nestalo miestom obvyklého pobytu dieťaťa v zmysle článku 15 ods. 1 písm. a/, b/, pretože obvyklým miestom pobytu maloletého, bol totožný s pobytom matky v S. R., ktorej bol maloletý rozhodnutím Okresného súdu Zvolen zo dňa 10. augusta 2007 sp.zn. 8 P 96/2007 zverený predbežným opatrením do osobnej starostlivosti. Pred slovenskými súdmi prebieha od 2. augusta 2006 konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, vo veci bol vypracovaný znalecký posudok znalkyňou MUDr. J. S., z ktorého záverov vyplynulo, že obidvaja rodičia majú predpoklady na zabezpečenie riadneho vývoja maloletého, z hľadiska harmonického vývoja maloletého je však pre neho lepšia výchova, ktorú mu poskytuje matka. Vzhľadom k skutočnostiam, že slovenské súdy vo veci nepretržite konajú, prvostupňový súd mal za to, že Okresný súd Michalovce je vhodnejším súdom na prejednanie veci.

Na odvolanie otca Krajský súd v Košiciach uznesením z 22. decembra 2008 sp.zn. 8 CoP 346/2008 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre postup podľa čl. 15 ods. 1 písm. a/ a b/ Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 z 27.11.2003. Prerušenie konania podľa tohto článku vyžaduje, aby boli kumulatívne splnené podmienky v ňom uvedené, pričom aplikácia tohto inštitútu je fakultatívna, čo znamená, že aj v prípade, ak sú splnené všetky predpísané podmienky, je vecou úvahy súdu, či k jeho aplikácii pristúpi (súdy členského štátu, ktoré majú právomoc...môžu prerušiť konanie). Z čl. 15 Nariadenia vyplývajú štyri podmienky, ktoré musia byť kumulatívne splnené preto, aby prichádzalo do úvahy prerušenie konania a ďalší postup: a/ musí ísť o výnimočný prípad, b/ je tu iný členský štát, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, c/ súd tohto iného členského štátu je vhodnejšie umiestnený na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti, d/ tento postup je v najlepšom záujme dieťaťa. Z prvej podmienky je zrejmé, že k aplikácii inštitútu podľa čl. 15 Nariadenia je potrebné pristupovať len vo výnimočných situáciách, rozhodne nemá ísť o jeho bežnú a pravidelnú aplikáciu. I keď predmetné konanie je z hľadiska skutkových okolností v mnohých aspektoch výnimočné (pokiaľ ide o postup otca, maloletého a matky), žiadna zo skutkových okolností však jednoznačne neodôvodňuje prerušenie konania podľa čl. 15 Nariadenia. Pokiaľ ide o podmienku osobitnej väzby, z čl. 15 ods. 3 Nariadenia vyplýva, že S. R. a T. R. sú členské štáty, ku ktorým má maloletý osobitnú väzbu, avšak silnejšiu osobitnú väzbu má maloletý

k S., pretože v jeho prospech svedčí viacero kritérií podľa čl. 15 ods. 3 Nariadenia. Pokiaľ ide o podmienky uvedené v čl. 15 ods. 3 písm. c/ a d/ Nariadenia – tieto sú rovnomerne rozdelené medzi T. a S. a to z dôvodu, že maloletý je štátnym príslušníkom T. R. a zároveň S. R., a otec, ako jeden z nositeľov rodičovských práv a povinností, má obvyklý pobyt v T. a matka, ako druhý nositeľ týchto práv, má obvyklý pobyt na S.. Je nepochybné, že S. je miestom obvyklého pobytu maloletého, ktorý až do jeho vycestovania do T. tu žil trvale a bez výrazných prestávok, pričom stále je v platnosti predbežné opatrenie Okresného súdu Zvolen z 10. augusta 2007 sp.zn. 8P/96/2007, ktorým bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky, ktorá má obvyklý pobyt na území S.. Pokiaľ ide o predbežné opatrenie Súdu pre maloletých v meste B. podľa čl. 20 Nariadenia, ide opatrenie mimoriadnej povahy, ku ktorého aplikácii prichádza v naliehavých prípadoch a nie je ním založený obvyklý pobyt maloletého v T.. Z uvedeného vyplýva, že viacej kritérií podľa čl. 15 ods. 3 Nariadenia svedčí v prospech S., preto S. je členským štátom vo vzťahu ku ktorému má maloletý silnejšiu osobitnú väzbu. Pokiaľ ide o tretiu podmienku, T. nemôže byť vnímané ako členský štát, ktorý je vhodnejšie umiestnený na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti. Predovšetkým maloletý sa nachádza na území T. v rozpore s predbežným opatrením z 10. augusta 2007 a proti vôli jeho matky, ktorej bol maloletý predbežne zverený. Z toho dôvodu aj skutočnosti, ktoré uvádzal otec t.j., že maloletý v T. navštevuje školu, jeho bezprostredná účasť na konaní je tam lepšie zabezpečená a v T. je zastúpený advokátom, nemôžu byť zohľadnené a nemôžu prevážiť základnú skutočnosť sporného pobytu maloletého v T.. Námietky otca, ktorý v odvolaní hodnotil priebeh konania o úpravu práv a povinností pred súdmi S. R. a porovnával ich so štádiom konania, rozsahom vykonaných dôkazov a postupom Súdu pre maloletých v meste B., nepovažoval odvolací súd za relevantné. Bol toho názoru, že kvalitatívne a kvantitatívne porovnanie priebehu konaní, ktoré prebiehajú súčasne, medzi tými istými účastníkmi konania a s tým istým predmetom konania, pred súdmi rôznych členských štátov nemôže určovať vhodnejšie umiestnenie súdu členského štátu pred súdom iného členského štátu predovšetkým z toho dôvodu, že Nariadenie nepredpokladá a v zásade sa snaží predísť tomu, aby sa pred súdmi členských štátov viedli v rovnakom čase konania týkajúce sa rodičovských práv a povinností k tomu istému dieťaťu a s rovnakým predmetom konania (čl. 19 Nariadenia). Z toho dôvodu nebolo možné zohľadniť odvolacie námietky otca týkajúce sa štádia konania v T. a taktiež nemohli viesť k záveru, že súdy T. R. sú vhodnejšie umiestnené na prejednanie veci. Konanie, ktoré prebieha v T., je konaním podľa čl. 20 Nariadenia, čo znamená, že všetky opatrenia, ktoré sa v tomto konaní prijali, majú len dočasnú povahu a sú podriadené opatreniam, ktoré prijme slovenský súd, ako súd členského

štátu, ktorý má právomoc podľa Nariadenia, keďže platnosť opatrení súdu, ktorý koná podľa čl. 20 Nariadenia, zaniká automaticky po prijatí opatrení súdom členského štátu, ktorý má právomoc, ktoré tento súd považoval za primerané (čl. 20 ods. 2 Nariadenia). Súd pre maloletých v meste B. sám v rozhodnutí podľa čl. 20 Nariadenia poukázal na konanie vo veci samej, ktoré sa vedie na území S. R. a sám takéto konanie nezačal. Týmto postupom Súd pre maloletých v meste B. dôsledne rešpektuje čl. 19 Nariadenia, pretože ak by začal konať vo veci samej, začal by konať ako druhý, preto by mal povinnosť aj bez návrhu prerušiť konanie, prípadne odmietnuť vykonávať svoju právomoc v prospech slovenského súdu (čl. 19 ods. 2, 3 Nariadenia) aj vzhľadom na to, že právomoc slovenského súdu nebola spochybnená. Pokiaľ išlo o podmienku najlepšieho záujmu maloletého, odvolací súd mal za to, že najrelevantnejší podklad pre posúdenie tejto podmienky bol zatiaľ znalecký posudok z 26. februára 2007, z ktorého záverov vychádzal aj súd prvého stupňa. Mal za to, že nie je možné vychádzať len z tvrdení maloletého, prípadne z tvrdení jeho rodičov z dôvodu zaujatosti, nedostatku odborných znalostí a z dôvodu ľahkej ovplyvniteľnosti maloletého, ktorý nie je schopný objektívne a reálne posúdiť svoje potreby. Z uvedeného znaleckého posudku je zřejmý záver, že je vhodnejšie, aby bol maloletý u matky, ktorá je na maloletého prísnejšia, kladie na neho nároky, čo maloletý nemusí vnímať pozitívne, avšak je to pre jeho budúcnosť a ďalší život lepšie. Z toho dôvodu je vhodnejšie a v záujme maloletého, aby o úprave rodičovských práv a povinností rozhodoval slovenský súd.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého dieťaťa, ktorý žiadal napadnuté uznesenie ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, z dôvodov podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože sa postupom súdu odňala maloletému - jednému z účastníkov predmetného konania, možnosť konať pred súdom. Súd svojím postupom znemožnil maloletému M. konať pred súdom prostredníctvom svojej advokátky, ktorú si zvolil. V súdnom spise sa nachádza niekoľko prejavov maloletého, v ktorých vysvetľuje dôvod zvolenia si svojej advokátky, ktorým bola v prvom rade potreba obhajovať jeho práva v konaní, ktoré sa bezprostredne dotýka jeho základných práv priznaných mu medzinárodným Dohovorom o právach dieťaťa. Napriek skutočnosti, že maloletý doložil do súdneho spisu plnú moc udelenú svojej advokátke, súd nepripustil jeho zastupovanie advokátom. Poukázal na skutočnosť, že ako otec maloletého a rovnako aj maloletý sú T. štátni občania. V tejto súvislosti zdôraznil, že medzi S. R. a T. R. je v platnosti dvojstranná medzinárodná zmluva o právnej pomoci v občianskych a trestných veciach zverejnená v Zbierke zákonov SR pod č. 508/1990 Zb. (ďalej aj ako „zmluva“).

Podľa čl. 1 ods. 1 zmluvy, občania jednej zmluvnej strany požívajú na území druhej zmluvnej strany rovnaké práva a rovnakú právnu ochranu v osobných a majetkových veciach ako jej vlastní občania. Podľa právneho poriadku platného na území T. R., maloleté dieťa má právo byť zastúpené v konaní pred súdom advokátom. Dôkazom toho je i skutočnosť, že Súd pre maloletých mesta B. v konaní N 928/08 R.R.-T akceptoval advokátku maloletého M. JUDr. D. S., ktorú ale slovenský súd ako advokátku maloletého nepripustil. Poukázal na to, že T. R. ratifikovala Európsky dohovor o výkone práv detí prijatý v Štrasburgu zo dňa 25.01.1996. Predmetom tohto dohovoru je v najlepšom záujme detí podporiť ich práva, poskytnúť im procesné práva a uľahčiť výkon týchto práv tým, že sa zaručí, aby deti samostatne alebo prostredníctvom iných osôb alebo orgánov boli informované a bolo im umožnené zúčastniť sa tých konaní pred justičnými orgánmi, ktoré sa ich týkajú. Podľa čl. 4 Dohovoru pokiaľ nestanoví niečo iné článok 9, má dieťa právo žiadať samostatne alebo prostredníctvom iných osôb alebo orgánov o ustanovenie osobitného zástupcu v konaní pred justičným orgánom, ktoré sa týka dieťaťa v tých prípadoch, v ktorých vnútroštátne právo vylučuje nositeľov rodičovských práv a povinností z možnosti zastupovať dieťa v dôsledku konfliktu záujmov medzi nimi a dieťaťom. V čl. 9 ods. 2 Dohovoru je daná právomoc zmluvných strán ustanoviť dieťaťu samostatného zástupcu, vo vhodných prípadoch advokáta. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru v konaniach pred justičným orgánom, ktoré sa týkajú detí, musí zástupca poskytnúť dieťaťu všetky relevantné informácie, ak je dieťa vnútroštátnym právom považované za dostatočne rozumovo vyspelé, ďalej musí poskytnúť dieťaťu vysvetlenia o možných dôsledkoch konania v súlade s názormi dieťaťa a možných dôsledkoch akéhokoľvek konania zástupcu a zistiť názory dieťaťa a prezentovať tieto názory justičnému orgánu. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu, maloletý bol viacerými odborníkmi z oblasti detskej psychológie na S. a v T. označený za dieťa dostatočne rozumovo vyspelé. Z viacerých listín nachádzajúcich sa v súdnom spise, ktorých autorom je maloletý, vyplýva, že dôvodom pre zvolenie si právnej zástupkyne, bola skutočnosť, že za kolízneho opatrovníka mu bola ustanovená inštitúcia, nie fyzická osoba, ktorá by sa náležite zaujímalá o jeho problémy a potreby a ktorá by presadzovala a hájila jeho najlepšie záujmy. Maloletý podľa jeho vyjadrenia vôbec nepoznal osoby, ktoré vystupovali na súde za ustanoveného kolízneho opatrovníka v jeho veci, jeho vôľa a názory prezentované pred pracovníkmi tejto inštitúcie boli na súde podané nepravdivo, skreslene a účelovo, v rozpore s jeho záujmami. Podľa tvrdenia maloletého nachádzajúceho sa v súdnom spise, na súde jeho osobu zastupuje vždy iná osoba činná pre ustanoveného kolízneho opatrovníka, ktorú nepozná. Kolízny opatrovník

ho neinformuje o priebehu súdneho konania ani mu nepodáva žiadne iné relevantné informácie.

K dovolaniu sa vyjadrila matka maloletého dieťaťa, ktorá ho navrhla zamietnuť.

Kolízny opatrovník maloletého dieťaťa sa k dovolaniu nevyjadril, maloletý podal písomné vyjadrenie, v ktorom sa pripojil k dôvodom uvádzaným v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či je jeho opravný prostriedok procesne prípustný.

V zmysle § 236 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok osobitne upravuje prípady, kedy je prípustné dovolanie smerujúce proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 237 O.s.p.), kedy je tento opravný prostriedok prípustný proti rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 O.s.p.) a kedy je prípustný proti uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu

rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade otec napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto dovolanie proti nemu v zmysle týchto ustanovení prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania otca by v danom prípade prichádzala do úvahy len v prípade, že by v konaní došlo k závažným procesným vadám, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (t.j. aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Treba ale uviesť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k vade takejto povahy, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Otec v dovolaní namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože postupom súdu, ktorý nepripustil v konaní zastupovanie maloletého dieťaťa právnou zástupkyňou (advokátkou), ktorú si maloletý zvolil, sa odňala maloletému dieťaťu ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto zákonnom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. skutočne postihnuté.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov (vid' napr. II ÚS 102/04, 5 Cdo 102/01, 5 Cdo 93/2000). O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

V predmetnom konaní sú účastníkmi konania maloleté dieťa, riadne zastúpené kolíznym opatrovníkom (§ 31 ods. 2 Zákona o rodine), otec maloletého dieťaťa a matka maloletého dieťaťa.

Právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach (R 40/1993).

Dovolateľ v dôvodoch svojho dovolania namietal, že v konaní bola odňatá možnosť maloletému dieťaťu ako účastníkovi konať pred súdom, dovolateľovi však nebolo upreté právo byť účastníkom konania, procesne zastúpeným ním zvolenou právnou zástupkyňou, so všetkými právami z to vyplývajúcimi a preto jemu ako účastníkovi konania súd svojím postupom toto právo neodňal, a sám dovolateľ ani takúto skutočnosť v dovolaní nenamietal.

Maloleté dieťa ako účastník konania je v predmetnom konaní, vzhľadom na predmet veci (úprava rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu) riadne a v súlade s právnym poriadkom, zastúpený kolíznym opatrovníkom (§ 31 ods. 2 Zákona o rodine). Zastúpenie maloletého dieťaťa rodičom zákon vylučuje pri právnych úkonoch, kde je možnosť stretu (kolízie) záujmov medzi rodičmi a deťmi alebo možnosť stretu záujmov medzi deťmi navzájom. Možnosť stretu záujmov medzi rodičmi a maloletými deťmi bude vždy prichádzať do úvahy v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, resp. o jej zmenu. Z uvedeného je zrejmé, že na ochranu práv a to i procesných v konaní bol maloletému dieťaťu ustanovený opatrovník, ktorý by sa mohol domáhať mimoriadnym opravným prostriedkom nápravy väd konania z hľadiska § 237 O.s.p., čo však neurobil.

Keďže prípustnosť dovolania otca nemožno vyvodit' z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., dovolací súd jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Dovolací súd nepriznal účastníkom konania náhradu trov dovolacieho konania, lebo procesne úspešná matka nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. mája 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková